

Liturgie morgendienst Emmen, 21 februari 2016 *Thema: bij God onder de pannen*

1. Votum
2. Zegengroet
Genade voor u en vrede van God onze Vader en van de Heer Jezus Christus.
3. Zingen: **Psalm 84:1,2** (oude berijming 1773)
4. De Tien Woorden **met behulp van picto's geloof.nu**
5. Zingen: **Psalm 84:3,4** (berijming Geref Kerkboek)
6. Gebed om verlichting met de heilige Geest
7. Zingen door de cantorij: drie verschillende berijmingen van Psalm 84
8. Schriftlezing: **Psalm 84** (*gelezen door...*)
9. Zingen: **Psalm 84:5,6** (met antifoon, berijming NLB)
10. Kindermoment
11. Zingen: **Gezang 23** (geleerd door de kinderen van groep 3,4)
12. Preek
13. Amenlied: **Psalm 84:1-4** (berijming De Nieuwe Psalmberijming, zie bijlage)
14. Dankgebed, voorbede
15. Inzameling van de gaven (*diakenen geholpen door...*).
Onderwijl zingt de cantorij: Wie lieblich sind...
16. Slotzang: **Psalmen Voor Nu 84** (m.m.v. muziekgroep)
17. Zegen.
De genade van onze Heer Jezus Christus, en de liefde van God en de eenheid met de heilige Geest zij met u allen.
Amen: **LvdK 456:3**

Vooraf: kindermoment (aparte ppp)

Volk van God, geliefde gemeente van Jezus Christus,
br/zr jonger of ouder, welkome gast, luisteraar/kijker thuis,

Heerlijk dat het weer lente wordt he?! [dia1]

Je ruikt het gewoon in de lucht. Je hoort het aan het fluiten van de vogeltjes. Je ziet het aan de bloembollen die de kop boven de grond steken.

Lekker dat het 's morgens weer eerder licht is, en als de zon schijnt *voel* je dat ook echt – genieten!

Nog even en de vogels gaan weer aan de gang met de bouw van hun nest. Prachtig om te zien hoe ze bezig zijn met takjes en veertjes en pluisjes.

Prachtig – Gods schepping!

In Psalm 84 gaat het ook over twee vogels: de mus en de zwaluw.

Twee heel verschillende vogels.

[dia2] Het musje is een simpel vogeltje. Beetje onopvallend grauwbruin en grijs.

Z'n vliegkunst stelt niet veel voor, ze fladderen maar wat rond.

Mooi geluid maken ze niet, ze kwetteren en maken vooral veel herrie.

Ze hebben een eenvoudig nestje ergens onder een dakpan of in een holte.

Zelfs in de Bijbel zijn mussen niet veel waard: *twee worden voor een habbekrats verkocht, en vijf kosten zo goed als niets* (Lucas 12:6).

[dia3] Nee, dan de zwaluw! Wat een prachtige, sierlijke vogel.

Keurig in het verenpak. Scherpe kleuren, diep zwart, helder wit en rood.

En dat zweegvliegen van 'm – ongeevenaard. Met een enorme vaart komt 'ie aanvliegen om precies onder een balk te stoppen – onvoorstelbaar!

Ook z'n geluid maakt indruk en is gevarieerd.

En kijk 's naar het nest dat 'ie bouwt – wat een kunstwerk!

De pelgrim zit er geboeid naar te kijken: naar die fladderende musjes op het plein en naar de zwaluwen die hoog door de lucht scheren.

Na een lange vermoeiende reis is hij hier aangekomen, in de stad van shalom, [dia4] bij de tempel van JHWH.

Het blijft indrukwekkend, iedere keer weer.

Eerst al, als je van ver het goud van de tempel ziet glanzen in het zonlicht.

En hoe dichterbij je komt, hoe hoger en grootser de tempel voor je oprijst.

Indrukwekkend.

Het blijft iets om naar te verlangen, naar uit te kijken – volgend jaar in Jeruzalem!

Van verlangen smacht mijn ziel naar de voorhoven van JHWH...

Mijn hart en mijn lijf roepen om de levende God.

De pelgrim zoekt een plekje een beetje in de schaduw van de zuilengang van Salomo. [dia5]

Gebiologeerd kijkt hij naar die vogels die hier zo helemaal thuis zijn, alsof het de gewoonste zaak van de wereld is – hij zelf heeft er een eind voor moeten lopen!

Die zwaluwen – in dat statige wit en rood en zwart – het zijn net de deftige Farizeeers en

Schriftgeleerden die in hun mooiste kleren hier in en uitlopen. Zij zijn hier duidelijk kind aan huis...

Er zijn ook veel eenvoudige mensen, in grauwe en grijze kleren, die een beetje onzeker rondlopen – het zijn net die fladderende musjes...

Toch: zowel de mus als de zwaluw bouwen hier hun nest, krijgen hier hun jongen...
Dat raakt 'm: heerlijk om zo thuis te mogen zijn, onder de pannen, bij God!
Steeds zo dichtbij JHWH te zijn!
Gelukkig wie wonen in uw huis, gedurig mogen zij U loven...

De pelgrim gaat op een muurtje zitten. Het is zelfs hier in de schaduw warm.
Hij drinkt een beetje water.

Wat zijn het eigenlijk maar kleine beestjes, die vogeltjes, denkt hij.
Nietige schepseltjes.

En wat ben je dat, als het erop aan komt, als mens zelf ook: een nietig schepsel.

In dat immens heelal, waar maar geen eind aan komt, waarin zelfs steeds nog nieuwe planeten en sterrenstelsels worden gevonden en wetenschappers het hebben over zwarte gaten...

Hem schieten woorden uit Psalm 8 te binnen: *Zie ik de hemel, JHWH, het werk van uw vingers, de maan en de sterren die U daar hebt bevestigd, wat is dan de sterveling dat U aan hem denkt, het mensenkind dat U naar hem omziet?*

Inderdaad – in dit oneindig heelal, in deze eeuwige tijd, wie of wat ben ik dan nog?

Ik ben toch totaal niet belangrijk – wat is nou de waarde van een enkel mens?

Stof zijn we en tot stof zullen we weerkeren...

Denk aan al die vluchtelingen. Aan al die oorlogen. Wat is een mens soms meer dan kanonnenvlees?!

Wat is de mens meer dan een stofje aan de weegschaal? Meer dan een klein radertje in het grote geheel?

De pelgrim gaat een beetje verzitten. Het licht van felle zon doet zeer aan zijn ogen.

Hij ziet de zwaluwen onrustig heen en weer zweven.

Is dat ook niet een beetje hoe hij er zelf in zit? Dat jachtige? Die onrust?

Dat voortdurend heen en weer vliegen?

Dat gevoel van onverbondenheid. Je verloren voelen, nergens meer thuis?

Wat is het leven eigenlijk?

Wat zoekt hij hier in dit heiligdom? Wat doet hij hier op deze aarde?

Waar gaat hij naar toe? Waar gaat in het algemeen de mens naar toe?

Wat is je bestemming? Je doel? Je lot?

Heeft het betekenis? Kent het een hoger plan?

Om hem heen, op zijn werk ook, zijn mensen op zoek naar houvast, geluk, vrede.

Ze weten soms niet waar ze het zoeken moeten; dan lopen ze achter de ene heisa en dan weer achter de andere modegril aan...

Zoveel spanning. *Over*-spanning.

Is er een rustplaats voor mij?

Kan ik ergens naar toe waar mijn hart tot rust kan komen?

Je leest boeken. Je kijkt films.

Je probeert je geestelijk te verdoven – drank, drugs...

Je wilt zin halen uit nuttig zijn, van betekenis zijn... rusteloos...

Nergens echt thuis.

Wat is mijn bestemming?

De pelgrim staat op. Hij loopt een stukje het grote plein op. Musjes fladderen verschrikt op.

Wat is zo'n mus kwetsbaar als het erop aankomt: hulpeloos en weerloos... een leven vol vijanden...

Mensen. Katten. Grote roofvogels...

Kijk 's hoe zenuwachtig zo'n mus steeds om zich heen kijkt en opfladdert zo gauw er onheil dreigt.

De pelgrim staart in de verte.

Hoe zit dat met hemzelf eigenlijk? Kent hij vijanden?
Tuurlijk, hij kan ziek worden. Op de terugweg naar huis een ongeluk krijgen.
Hij wil er niet aan denken, maar het *kan*: de dood kan komen, voor hemzelf, in zijn gezin..
Wat kun je er tegendoen?
Zeker, mensen nemen het tegenwoordig zelf in de hand, bepalen zelf wanneer het einde moet zijn,
huppake...
Maar het neemt niet weg dat je als mens kwetsbaar blijft: weerloos en hulpeloos, net als die
musjes. Dat je vijanden hebt.
Vijanden ja, en die zitten niet eens zozeer altijd buiten jezelf.
Zit je grootste vijand niet binnenin je?!
Met al je idealen en grote woorden en mooie plannen – wat valt het vaak tegen!
Wat is het moeilijk om te doen wat je hebt beloofd.
Die aanvechting, die verleidingen – waar is dan je discipline? Je zelfbeheersing?
Zit de duivel je niet voortdurend op de hielen?

Pfff - *echt* warm hier zeg! Die brandende zon ook...
De pelgrim zoekt toch weer de schaduw op.
Een zwaluw scheert laag over zijn hoofd – ach kijk nou!
Hier, vlak boven zijn hoofd: een nestje.
Hij hoort het gepiep van de jongen als de vader- of moederzwaluw nadert.
Prachtig, die zorg, die liefde, die toewijding voor de jongen.
Wat een kostbaar bezit. Dit veilige plekje, dat warme nestje.
De drang tot voortbestaan, tot overleven...
Wat is eigenlijk zijn eigen kostbaarst bezit?
Zeker: hij houdt ontieligelijk veel van zijn vrouw, van zijn kinderen – hij kan zich z'n leven niet meer
denken zonder hen.
Maar kan je dat je *bezit* noemen?
Is zijn leven, is zijn toekomst van hen afhankelijk? Kunnen zij hem redden?
Of omgekeerd: zijn zij van hem afhankelijk? Kan hij hen redden?
Is het niet zo dat uiteindelijk ieder mens zelf, persoonlijk, voor God zal staan.
En dat JHWH je zal vragen: **en jij, hoe staat het met jou?**
En dat je je dan niet langer kunt verschuilen achter een ander.
Hoe is het met mezelf gesteld? Wat is mijn grootste geluk?
Mijn ziel en zaligheid? En waar kan ik die veilig stellen?

Het wordt stiller. De musjes trekken zich terug. De zwaluwen blijven in het nest.
Een wolk trekt voor de zon. Er begint een licht briesje te waaien. [dia6]
Iemand zegt: *Wees niet bang voor hen die wel het lichaam, maar niet de ziel kunnen doden. Wees
liever bang voor hem die in staat is en ziel en lichaam om te laten komen in de Gehenna. Wat
kosten twee mussen? Zo goed als niets. Maar er valt er niet een dood neer als jullie Vader het niet
wil. Bij jullie zijn zelfs alle haren op je hoofd geteld. Wees dus niet bang, jullie zijn meer waard dan
een hele zwerm mussen...* (Matteus 10:28-31)
Hij spreekt met kracht, met gezag.
Ken je Hem? Het is Jezus!
En wat is het heerlijk wat Hij zegt.

Hoewel je slechts een van de miljarden mensen hier op aarde bent, en hoewel ze je graag laten
geloven dat jij er niet toe doet, dat je slechts een anonieme sterveling bent, zegt JHWH tegen jou:
[dia7] **maar IK ken je!**
Dat is het geweldige, het onvoorstelbare: dat de God die de wereld en de sterren en de

sterrenstelsels heeft geschapen, dat juist als jij je begint af te vragen bij al dat grootse en oneindige: 'wat is de mens?', dat JHWH dan zegt: [dia8] **maar IK ken jou. En je bent belangrijk voor Mij!** Je bent me nog veel meer waard dan die mus en die zwaluw hier bij mij onder de pannen!

En Hij die het Woord heeft genomen zegt: [dia9] *Kom maar bij Mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal IK jullie rust geven. Neem mijn juk op je en leer van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart. Dan zullen jullie werkelijk rust vinden...* (Matteus 11:28,29)
Er is maar één plek ter wereld waar je werkelijk rust kunt vinden: bij uw altaren! Alleen als je op Hem ziet die stierf aan het kruis, zul je rust en vrede vinden voor je ziel.
Al je gezoek en geploeter zal je niet helpen – *onrustig is mijn hart...*
Tobber, zoeker, twijfelaar... *Kom maar bij Mij, zoals je bent, in je falen, je onrust en hulpeloosheid. Ik zal je rust geven.*

Bij God onder de pannen!

Daar ben je veilig. Bij Hem kun je schuilen, toevlucht zoeken.

[dia10] *Gelukkig wie bij U JHWH hun toevlucht zoeken...*

Hij beschermt je, Hij bewaart je, Hij omringt je.

Tegen je vijand, je vijand buiten je, je vijand binnenin je.

Hij die het Woord heeft genomen zegt: *Ik geef je eeuwig leven: je zult niet verloren gaan en niemand zal je uit mijn hand roven...* (Johannes 10:28)

Bij God onder de pannen ben je veilig – niets zal je meer kunnen scheiden van zijn liefde die Hij heeft gegeven in Jezus Christus, onze Heer.

Hij is je ziel en zaligheid. Je Redder. En Hij zegt tegen jou: nooit zal Ik je verlaten; Ik waak over je leven, houd de wacht over je gaan en je komen, van nu tot in eeuwigheid.

De mus en de zwaluw – ze gaan en ze komen; ze vliegen uit en in.

Vogels zo heerlijk thuis bij God – ga jij ze niet verre te boven!?

Heb jij die rust, dat thuis al gevonden?

Zit jij veilig bij God onder de pannen?

Verlang je, ja smacht je ernaar om werkelijk thuis te zijn bij God?

Amen

[dia11]